

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5669/2020
14.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Зоране Делибашић, председника већа, Гордане Комненић, Бисерке Живановић, Божидара Вујичића и Весне Субић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Антал Јухас, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бисерка Крпић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 202/20 од 03.07.2020. године, у седници одржаној 14.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 202/20 од 03.07.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 202/20 од 03.07.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П 626/2019 од 08.08.2019. године, ставом првим и другим изреке усвојен је тужбени захтев и утврђено да је ништав даровни уговор закључен 21.02.2011. године између ВВ, као дародавца са једне стране и туженог, као даропримца са друге стране, који је оверен код Основног суда у Суботици 23.02.2011. године под ОвЗ бр. ../2011, те је тужени дужан трпети да се право власништва на непокретностима ближе одређеним у ставу другом изреке повратно укњижи у корист ВВ из Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 111.300,00 динара са законском затезном каматом од дана падања у доцњу до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 202/20 од 03.07.2020. године, ставом првим изреке жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка и захтев тужиоца за накнаду трошкова одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Тужилац је поднео одговор на ревизију туженог.

Тужба у овој правној ствари поднета је 28.09.2011. године, али је првостепена одлука којом је одлучено о тужбеном захтеву укинута решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж 2098/19 од 16.05.2019. године, па се у конкретном случају примењују одредбе Закона о парничном поступку који је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр.72/11 и 55/14, на основу члана 506. став 2. истог Закона.

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да из навода ревизије туженог не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса, па имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају ради о парници ради утврђења ништавости уговора, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, на основу чега овај суд даље налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службеном гласнику РС“ бр.72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), па је у складу с тим и одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2, у вези члана 413. Закона о парничном поступку и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 2. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења ништавости уговора поднета је 28.09.2011. године, а вредност предмета спора означена је у износу од 12.500,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, у коме означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Зорана Делибашић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић